

belse dermed staaende Forslag til Lov om Bestatning af Brændevin og om en Ølstat vare blevne endelig behandlede i Folketinget. Jeg tror, at vi altsaa den Gang havde vedkjendt os den Sætning, at vi ikke kunne være med til at bevilge en Lov, som hjemler Indtægtsformindstelse af en saadan Størrelse, af en saadan Bestaffenhed, at det maa erkjendes, at Statskassen trænger til Dækning, uden at vi samtidig vedtage de Love, hvorved denne Dækning af Indtægtsformindstelsen bringes tilie for Statskassen. Jeg havde den Gang som Ordfører den Være at motivere denne Dagsorden, og jeg tror, at de Grunde, jeg den Gang tillod mig at fremhæve, ikke paa nogen Maade ere forandrede, og at det ikke er stemmende med Statskassens Tarv at vi nu skulde votere en Toldlov, om hvilken vi ikke vide, naar den træder i Kraft. Den vilde med sine Positioner kunne komme og overraske os paa en høist ubehagelig Maade paa en Tid, hvor den aldeles ikke passede til Forholdene, og det vil heller ikke være forsvareligt overfor de næringsdrevende Medborgere, at de skulde have en saadan Toldlov hængende over Hovedet paa sig, uden at de vidste, naar den slaar ned, saa at de ikke vare i Stand til at indrette hele deres Drift paa Grundlag af en vis Ordning af de Afgifter, de skulle svare af deres Materialier og deres Produktion. Jeg gaar derfor ud fra, at det høie Thing fremdeles vil fastholde dette, at vi ikke kunne være med til at votere en Lov som denne, der samtidig med, at den erkjender, at der trænges til Dækning for et vist Beløb af de Indtægter, som den berøver Statskassen, ikke tillige giver de Normer, hvorefter Dækning skal tilveiebringes. — Dertil kommer jo, som fremhævet af den ærede Finansminister, og som alle vi, der den Gang sad i Udvalget, ogsaa tilfulde havde Seilighed til at føle, at er der nogen Skat, som er vanskelig at tilveiebringe, er det sandelig under vore Bryggerforhold en Ølstat. Derfor vil jeg sige: Gjælder det overhovedet, at man ikke vil indlade sig paa Indtægtsnedsettelse, forinden man har faaet Dækning, saa gjælder det særlig, naar Dækningen skal bestaa i en Skat, der er saa vanskelig at gennemføre som en Ølstat. Vi ville da let udsætte os for, at naar vi kom til at forhandle og ikke kunde blive enige, vilde der blive Spørgsmaal om andre Udveie, saa var hele den Forudsætning, hvorunder Loven var voteret, bortfalden, men Loven havde man, og den kunde man ikke komme bort fra. Det forekommer mig altsaa, at det Standpunkt, maa man fastholde. Jeg skjønner derfor ikke rettere, end at, naar man tager Hen-

syn til de Uoverensstemmelser, der have vist sig navnlig paa det finansielle Omraade mellem Thingene, indeholder det foreliggende Lovforslag ikke gunstige Forudsætninger for at fjerne dem og derved naae til et gunstigere Resultat end tidligere. — Hvad andre Grundsætninger angaar end de Økonomiske, saa har der jo været større Uoverensstemmelse mellem Thingene. Skulde jeg fremhæve noget Punkt, hvor der har været Uoverensstemmelse, er det særligt i Spørgsmaalet om Beskyttelse eller Frihandel. Men dette Thing har jo forsaavidt væsentlig i Uoverensstemmelse med Regjeringen stillet sig paa det Standpunkt, at den bestaaende Industri skal beskyttes, og det kan ikke negtes, at alle de Begivenheder, der ere indtraadte i Mellemtiden, unegtelig mere og mere tale for det Standpunkt, vi tidligere have indtaget, og at der forsaavidt er mindre Grund nu end tidligere til at vente, at vi skulle fravige, hvad vi tidligere have vedkjendt os. — Det forekommer mig, at der er nogen Smødekomeni, forsaavidt man i det andet Thing vil indrømme, at Haandværket trænger til Beskyttelse, hvorimod det ganske vist gaar ud over den store Industri. I Henseende til de Synspunkter, der gjøres gjældende overfor den, er jeg ganske vist enig i Udskilligt af, hvad den ærede Finansminister udtalte, navnlig med Hensyn til den Fare for Konsumenterne, som den mere og mere sig brendende faktiske Monopolisering paa Storeindustriens Omraade i vort Land afføder. Det er givet, at det er en Faktor, vi ikke kunne lade ude af Betragtning. Jeg skal ikke udtale mig om den iøvrigt, jeg skal kun sige, at paa Toldomraadet er den en Kjendsgjerning, som man virkelig ikke kan undlade at tage Hensyn til og indrette Tariffen efter, selv om man iøvrigt erkjender, at den Industri, lige saavel som anden Industri, trænger til Beskyttelse. Der er iøvrigt der et Spørgsmaal, som man heller ikke kan lukke Døren for, og som ikke tidligere har foreligget; det er Forholdet mellem Landbruget og Industrien. Thi det er givet, at, naar Beskyttelsen paa Industrien forbyr Driften for Landbruget, maa vi overveie, hvorledes der kan gives dette Erstatning for de forøgede Udgifter, det medfører. Det er saadanne forskellige Spørgsmaal, jeg antager, at det kan have sin Interesse at drøfte i et Udvalg, selv om vi iøvrigt ikke kunne have synderligt Haab om efter det Tidspunkt, paa hvilket Sagen foreligger, og det Initiativ, den er udgaaet fra, at komme til noget Resultat i Diebliffet, men jeg mener dog, at vi ikke skulle afstære os selv Drøftelsen af dette Emne. Derfor vil